

[Helge Larsen.]

tider. Jeg finder det derfor rigtigt, at man fra statens side går ind med den fornødne støtte. Jeg har lyst til dertil at føje en særlig påskønnelse for den billetkøbsordning, som foreslås gennemført, og kan man udvide den ud over det, der indeholdes i lovforslaget, tror jeg det ville være meget gavnligt. Biletkøbsordningen har jo den meget store fordel, at støtten her gives — om jeg så må sige — direkte til det fyldte teater, hvorimod den nødvendige støtte, der består i at medvirke til at bringe underskuddet ud af verden, godt kan gives til et teater, der ikke har været så fuldt. Men også af den grund tror jeg denne billetkøbsordning vil være heldig at indføre. Det er, efter hvad der er oplyst for mig, ikke mindst i kraft af sådanne vel udformede og særdeles vel fungerende billetkøbsordninger, at de tyske teatre kører med så stor succes i disse år.

I øvrigt er det vel ikke for optimistisk at tro, at det nye kendskab til teatrets kunst, som TV-teatret formidler til mange mennesker, som hidtil ikke har haft mulighed for at lære den dramatiske kunst at kende, på længere sigt vil medvirke til at øge og stimulere interessen for teatret. Jeg er ikke her ganske enig med det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, der mente, at folk ville foretrække at sidde hjemme og se TV-teatret fremfor at bevæge sig hen til teaterbygningen og overvære en forestilling; men det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen dementerede dog delvis sin påstand med den beretning, han gav om sit besøg i revyteatret — et besøg, han ganske vist fortrød, men han bevægede sig dog derhen. Jeg tror ikke, man skal frygte på lidt længere sigt, at TV-teatret vil kunne gøre de andre teatre overflødige. Der er en væsensforskel mellem TV-teatret og det teater, hvor man har samspillet mellem publikum og skuespillerne. TV-teatret kan meget vel medvirke til at stimulere interessen for det levende teater.

Jeg tror derfor, vi kan opleve, at den

støtte, som her foreslås givet til det levende teater, vil medføre, at vi om nogle år vil se teaterkrisen være — om ikke overvundet, så dog af langt mindre omfang end i dag. Dermed skal jeg anbefale lovforslaget.

Morten Lange: På forhånd må man vel formene, at teaterkunsten skulle være en af de allervanskeligste kunstarter at få til at give tilfredsstillende resultater. Den kræver så forfærdelig mange menneskers fulde medvirken, den kræver forfatterskab, den kræver instruktion, den kræver skuespillere. Alene disse kunstneriske faktorer, som skal sammenkædes og virke i én ånd, er det naturligvis hver enkelt gang et puslespil at få til at falde til rette, sådan at de danner et fremragende mønster. Det lykkes af og til, og når det lykkes, må det siges at være et tegn på, at det er en kunstart med en enorm tradition gennem tiderne, og hvis regler er kendt af mange, og som sagt, det er klart, at hver gang et teaterstykke har givet sådanne resultater, må samfundet møde resultaterne med den yderste respekt.

Men samtidig er det jo ikke sådan, at for at få et sådant kunstnerisk resultat frem er det kun de kunstneriske indsatser, der er nødvendige, og det, dette lovforslag tager sigte på, er naturligvis også kun i mindre udstrækning at få forfattere o. lign. til at nemme den kunst, som de prøver på at arbejde i. Det hele lykkes jo ikke uden en passende økonomisk ramme, og der skal også en direktør til, som helst skal have nogen forstand på teaterkunst.

Derudover kommer der et væld af økonomiske faktorer, og først og fremmest er der naturligvis de huse, alt dette skal foregå i — huse, som er indviklet indrettet, som er dyre, og som det faktisk er overordentlig længe siden der har været nogen rigtig grøde i at bygge her i landet. Jeg er fuldstændig enig med den ærede ordfører for socialdemokratiet, som mente, at de gamle teaterbygninger passende kunne ekspropri-